

Jeszenszky Zolt: Sulyok Tamás, a h?s

2026 május 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A legalapvet?bb, hétköznapi emberi normáknak sem felel meg Magyar Péter bolsevik tempója.

És Magyar Péter csinál bel?le h?st.

De kezdjük az elején!

Novák Katalin egy kifejezetten proaktív, kezdeményező, önjáró köztársasági elnök volt. És nagyon jó volt ez így. Bár az államfő tényleges szerepe erősen korlátozott a magyar politikai rendszerben, de messze nem csak díszfunkcióval, protokolláris szerepkörrel bír. Bizonyos korlátok között vétőjoga van, törvényeket küldhet vissza megfontolásra az Országgyűlésnek, de nemzetközi találkozókra is részt vesz, sőt kezdeményez is ilyeneket. A „nemzet egységét” hivatott megjeleníteni, és ez nem pusztán egy üres, súlytalan kifejezés. Azt (is) jelenti többek között, hogy ha nem is pártokon, politikai irányultságokon felül áll, de a mindennapi pártpolitikában nem vesz részt.

Novák Katalin értékrendje, politikai meggyőződése, elvi elköteleződése sohasem volt kérdéses (elvégre korábban államtitkár, majd pedig miniszter is volt [Orbán Viktor](#) kormányában), de államfői kinevezését követően jól érzett rá az új funkcióra, és az azzal járó feladatokra. Sőt, jól ki is terjesztette azokat. Nem a jogköröket, hanem a mozgásteret.

Valóban pártpolitikától függetlenül, nemzeti ügyeket képviselt; aktívan foglalkozott a fogyatékkal élők, a határon túli magyarok vagy a gyermekek, azon belül is az állami gondozottak sorsával, életkörülményeik javításával. Utóbbi miatt is volt különösen szerencsétlen az a hiba, amit elkövetett.

K. Endre ügye ezerszer lerágott csont már, politikával száz százalékban átítatva, de muszáj leszögezni, hogy a valóban pedofil igazgatónak sajnos valóban falazó, de egyáltalán nem pedofil K. Endre maga is a gyermekek sorsát javítani akaró, a rábízottak körében egyébként kifejezetten kedvelt, elkötelezett ember volt. Csak hát ? is elkövetett egy súlyos hibát. Ezeknek a hibáknak köszönhetően végül, hogy sajnos ma itt tartunk, ahol.

Persze tudjuk, a Magyarország bukásában érdekelt globalista erő meglátták az ügyben a lehetőséget, megtalálták a megfelelőt (már korábban a látóterükbe került) gazembert is a feladatra, és megbízták a zászlóbontással a magyar önrendelkezés felszámolása felé vezető úton. De a nemzeti oldalon elkövetett hibák is kellettek ahhoz, hogy végül sikerült is nekik.

Ezért is érthető, hogy Orbán Viktor nem akart több, a sportból kölcsönvett szóhasználatnál élve „ki nem kényszerített hibát” elkövetni. Azaz: bevállalni egy újabb proaktív, kezdeményező, önjáró, lelkes és agilis, de tetteinek, döntéseinek politikai következményeit előre felmérni nem mindig képes köztársasági elnököt. Ezért esett a választás az addig nyolc éven át az Alkotmánybíróság elnökeként visszafogottan ténykedő, csendes, halkszavú jogászra, Sulyok Tamásra. Aki korábbi funkciójából fakadóan alapos elméleti tudással és komoly mindennapi tapasztalatokkal is rendelkezett a törvények fölötti normakontroll gyakorlásában. Amit alapvetően az Alkotmánybíróság végez, de a köztársasági elnök is szereplője a folyamatnak.

Olyannyira, hogy ha egy adott törvényről úgy gondolja, hogy ez szükséges, ? maga küldheti azt el normakontrollra a társas testülethez.

A parlamenti kétharmados Fidesz-többség gond nélkül meg is választotta Sulyok Tamást köztársasági elnöknek, és egy zökkenő-, sőt eseménymentes pálya nézett ki mind a kormánynak, mind pedig az államfőnek. (Ne feledjük: voltak már korábban is rázós szituk; Schmitt Pál plágiumbotránya, majd pedig lemondása után szintén „jól jött” egy nyugis, balhémentes elnök, Áder János személyében tíz éven keresztül.)

Nagy valószínűséggel Sulyok Tamás is azért vállalta el a nyilvánvalóan nem rá szabott, általa egyáltalán nem ambicionált tisztséget, mert úgy vélte, elvégzi tisztességgel a dolgát, nem ver nagy port maga körül, nincs benne sem szereplési, sem kezdeményezési vágy, végül is belefér a dolog.

És valóban végezte is a dolgát; olyannyira, hogy még vétőzott, és az Országgyűlésnek vissza is küldött törvényeket. Visszaküldött, nem pedig simán csak ült rajtuk és nem küldte vissza az alkotmányban meghatározott határidőn belül – ahogy Göncz Árpád tette.

Az ellenzék természetesen bábelnöknek titulálta, illetve ennél sokkal méltatlanabb, degradálóbb kifejezés(ek)e)t is kitaláltak rá. Ami nyilván ?ket minősíti. Meg hát persze megmutatja a szokásos kettős mércét: nekik szabad az államfőt sértésekkel illetni, de ha mi mertünk tényszerű megállapításokat tenni azokról a kommunista rendszerben elkövetett sunyiságokról, majd pedig államfőként elkövetett alkotmányvétségekről és hasonló gazemberségekről, amelyek Göncz Árpád nevéhez fűződtek, akkor rögtön visítani kezdtek a cselédsajtójukban, hogy nem tiszteljük a halott államfőt, gyűlölködők vagyunk stb.

Pedig Göncz Árpád tényleg egy gerinctelen, sunyi patkány volt. (Nem véletlenül volt ez a fed?neve.)

Attól, hogy Sulyok Tamás nem egy harcias, karakán, karizmatikus politikus; attól, hogy köztársasági elnöki tisztségében nem proaktív módon viselkedik; attól még a degradáló kifejezések, az elnökkel és hivatalával szembeni tiszteletlen megnyilvánulások alpáriak és méltatlanok voltak. Ám ha korábban azt gondoltuk, hogy a korábbi ellenzéki politikusok, megmondóemberek (ja, most már hivatalosan is influenszernek hívjuk ?ket), illetve a követ?ik prosztó módon nyilvánultak meg Magyarország legf?bb közjogi méltósága felé, akkor jött Magyar Péter, és azt mondta: „Fogjátok meg a söröm!”

Az, amit Magyar az elmúlt hetekben m?vel, több mint vérlázító. Nemcsak azért, mert erkölcsileg is a legalja, ahogy egy 70 éves emberrel szemben nyikhajként beszél. A legalapvet?bb, hétköznapi emberi normáknak sem felel meg ez a bolsevik tempó. De politikailag is arcpirító és elfogadhatatlan.

Pokol Béla alkotmányjogásznak természetesen igaza van, hogy az a megválasztott miniszterelnök, aki a magyar jogszabályok (nem utolsósorban az alkotmány) rendelkezései szerint, azoknak megfelel?en hivatalát visel? köztársasági elnököt lemondásra szólítja fel, az olyan mérték? szembemenés az alkotmány szellemével (Sólyom László után szabadon), hogy nemcsak nem méltó a miniszterelnökségre, hanem valóban jogilag sem szabadna ezt a funkciót betöltenie. De hát próbáljunk meg érvényt szerezni ennek a jogi kérdésnek a parlamentben ül? (esetenként a lábukat a székre feltev?) 141 darab kóladobozzal szemben – good luck!

Pedig lett volna lehet?sége rá Magyar Péternek, hogy rácáfoljon mindazokra, amik személyiségével, emberi min?ségével kapcsolatban keringenek róla a közbeszédben. Vagy ha korábban igazak is voltak, legalábbis komoly személyiségfejl?dést mutatva, meghaladhatta volna ezeket. De nem. ? még rá is tromfolt. Persze ezzel is tisztában vagyunk: a véresszájú, vérg?zös, vérekes szem? szektahíveknek ez a stílus kell, ez a men?. És igen, az is igaz, amit – ha jól emlékszem – [Gulyás Gergely](#) mondott, hogy a politikában a választási gy?zelem után a vesztest tovább ütni ha nem is ízléses, de bevett gyakorlat.

Ám ez nem zárta volna ki a méltóság, legalábbis annak szikrájának megcsillanását. Hogy üti a leszavazott politikusokat, de az egész ország, minden állampolgár miniszterelnöke akar lenni. Hogy van benne nagyvonalúság. Nem pedig pitiáner bosszúvágy, és mindenben, a szokásjogon és a jogszabályokon is átgázoló, törtet? gátlástalanság. Hogy békességet, konszolidációt, valóban „szeretetországot” akar, nem pedig tanácsköztársaságot. Hogy er?s felhatalmazás birtokában is betartja a szabályokat.

A köztársasági elnök hivatali idejének kitöltése ugyanis jogszabályokon alapul. Pontosabban ez a magyar alkotmányosság egyik alapja. Ha ezt valaki felrúgja (még hogyha erre esetleg van is jogtechnikai lehet?sége), onnantól nem beszélhetünk alkotmányosságról, jogállamról, demokráciáról Magyarországon, ahogy arról Schiffer András is nagyon találóan beszélt a minap – ha jól emlékszem – Gavra Gábor podcastjében. Meg hogy persze, lehetne rosszabb is: Rákosi Mátyás egyszer?en letartóztatta az akkori köztársasági elnököt, Szakasits Árpádot (aki persze, maga is megérte a pénzét, de ez egy másik kérdés). Ehhez képest a lemondásra való felszólítás, a folyamatos nyomás alá helyezés még egész humánus, ha úgy vesszük. Akár fel is akaszthatná, a hívei tapsolnának, mint a középkorban.

Még egyszer, igen, tudjuk, a Tisza-szekttát mindez sajnos nem érdekli, és a Potemkin-miniszterelnök nekik játszik. Még véletlenül sem kormányoz. Azt nem is tud, valószínűleg nincs is szándékában. Azt jól vagy rosszul, de megoldják a miniszterek, meg az ?ket ideidelegáló különböz? brüsszeli intézmények, NGO-k stb. (Inkább rosszul.)

A híveknek show kell, és ezt megkapják. Abszolút filmszínház. Korábbi kormányzati tisztvisel?ket fenyegetni, iratmegsemmisít?ket mutogatni. „Tárlatvezetéseket” tartani, és ezzel hergelni. Vázákat kicsomagolni.

(Utóbbit Kajdi Csaba „Cyla” kit?n?en fogalmazta meg, sosem gondoltam volna, hogy egyszer ennyire tetszeni fog bármi is, amit ? mond vagy csinál. Az ébredés megkezd?dött, még ha hosszú is lesz.)

Ahogy szintén Schiffer András fogalmazott: Sulyok Tamás most egész egyszer?en nem mondhat le. Mert azzal maga is azt mondaná: a magyar demokrácia és alkotmányosság lefektetett alapjai, a rendszerváltozás verejtékkel meghozott, a térség más országaival ellentétben 35 éven át politikai stabilitást biztosító kompromisszumai valójában nem számítanak, tetszés szerint felülírhatók. A miniszterelnök utasíthatja a köztársasági elnököt. Bármire

– akár arra is, hogy lemondjon.

De én még ennél is messzebb megyek. És ez már nem annyira politikai, hanem spirituális természet?. Sulyok Tamás most nem pusztán a politikai stabilitást, a magyar alkotmányt védi. Hanem megdics?ül. Valószínűleg ahogy az államelnökséget sem, úgy ezt pedig végképp nem akarta. Ez aztán tényleg távol áll a habitusától. De az élet néha produkál váratlan helyzeteket. Isten néha meglep? módon használ embereket. Meglep? módon a közösség számára, és meglep? – vagy inkább személyes kihívást, önmagunk meghaladását jelent? – módon az egyén számára is. Néha olyan feladatot jelöl ki nekünk az Úr, ami jóval kívül esik a komfortzónánkon, amihez igencsak fel kell kötni a gatyánkat. Ami nagyon nem testhezálló szerep – mégis be kell vállalni, végig kell csinálni.

Sulyok Tamás alapvet?en egy „száraz” jogász, egy csöndes öregúr.

Ám ez a csendes öregúr most, a szemünk el?tt válik h?ssé. Mert ? a magyar demokrácia utolsó bástyája.

Az utolsó komoly fék és ellensúly a modern kori jakobinus diktatúrával, annak Robespierre-t, Kun Bélát és Rákosit idéz?, azt Chávez, Trudeau és Tusk gazemberségeivel modernizáló szektavezérével szemben.

Önnel vagyunk, Elnök úr, tartson ki!

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló